

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 598/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 48/2021-42 z 15. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. októbra 2021 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 48/2021-42 z 15. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Zároveň sťažovateľ navrhoval, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 29 PP 59/2021 zo 7. apríla 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona bol sťažovateľ podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 4 T 193/2015 z 26. augusta 2019. Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona bola určená sťažovateľovi skúšobná doba v trvaní 48 mesiacov a nariadený nad ním probačný dohľad v trvaní 24 mesiacov. Podľa § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona bola uložená sťažovateľovi povinnosť spočívajúca v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov.

3. Proti uzneseniu okresného súdu prokurátor podal sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu tak, že bolo zrušené uznesenie okresného súdu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Zároveň bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o podmieňené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 4 T 193/2015 z 26. augusta 2019, podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ uviedol, že odsúdený má právo požiadať o podmieňené prepustenie, i keď bol viackrát vo výkone nepodmieňeného trestu odňatia slobody, takisto ako aj v iných členských štátoch Európskej únie. Avšak v iných členských štátoch Európskej únie odsúdení sú podmieňene prepúšťaní. V Slovenskej republike len ťažko, ak odsúdený nemá známosti na súde. U nás je obvyklé, že prokurátor použije klamstvo pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmieňené prepustenie ako v prípade sťažovateľa. Na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo 7. apríla 2021, totiž prokurátor nesprávne uviedol, že sťažovateľ bol v minulosti nepodmieňene odsúdený.

5. Sťažovateľ konštatoval, že vo výkone nepodmieňeného trestu odňatia slobody je prvýkrát a poukazovať na jeho dovedajšie zlyhanie je zavádzajúce. Keby nezlyhal proti spoločnosti, tak by nebol vo väzení a následne nežiadal o podmieňené prepustenie. Sťažovateľ si uvedomil, čo všetko stratil svojím konaním, a ani v najmenšom sa to už nezopakuje. Pýta sa, načo má odsúdený vlastne nárok na podmieňené prepustenie, keď aj po evidentnej zmene a náprave sa štát zaoberá iba jeho minulosťou a neprihliada na skutočnosť, že riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody ho odporučil podmieňene prepustiť. Sťažovateľ svojím správaním preukázal zlepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, konkrétne pracovnými návykmi v ústave na výkon trestu odňatia slobody, pochvalami a najmä samotným správaním, čo vyplýva aj z hodnotenia riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

6. Prokurátor i krajský súd sa ale opierali o negatívny zápis, ktorý nie je disciplinárnym trestom (verbálny konflikt s iným odsúdeným). Aj keby išlo o disciplinárny trest, tak po jeho zahladení by sa na neho nemalo prihliadať. Zároveň sa opierali o dva disciplinárne tresty, ktoré už boli dávno zahladené, a preto nebolo možné na tieto prihliadať podľa zákona. V prípade iných odsúdených, ktorí mali disciplinárne tresty zahladené, ich súd ale nebral do úvahy. Prokurátor aj krajský súd poukázali na resocializačnú prognózu u sťažovateľa, ktorá je údajne menej nepriaznivá, ale pochvaly nebrali do úvahy. Sťažovateľ podotkol, že prokurátor ani krajský súd tiež nebrali do úvahy závažnosť ním spáchaných trestných činov, kedy boli spáchané a aké konkrétne tresty mu boli uložené za ich spáchanie. Sťažovateľ sa preto domnieva, že podmieňené prepustenia sú u nás absolútne diskriminačného charakteru. Sťažovateľ už vykonal 2/3 uloženého trestu odňatia slobody (9. septembra 2020), a preto splnil formálnu podmienku na podmieňené prepustenie. Krajský súd sa priklonil k vyjadreniam a ku klamstvám prokuratúry, na ktoré sťažovateľ poukázal a ktoré boli označené ako písárske chyby. Krajský súd sa riadne nevysporiadal s námietkami sťažovateľa uvedenými vo vyjadrení k sťažnosti prokuratúry proti uzneseniu okresného súdu. Sťažovateľ tiež dodal, že nezmení svoju menej priaznivú resocializačnú prognózu, ktorá vychádza výlučne z počtu odsúdení a ústav na výkon trestu odňatia slobody ju vyhodnocuje na základe tabuliek.

7. Z dôvodu nepriaznivých majetkových pomerov sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

8. Aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom [§ 37 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

9. Ak ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho v bode 1 uvedeného základného práva napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu a ktorým nebolo vyhovené sťažovateľovej žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu testu odňatia slobody. Podstatou argumentácie sťažovateľa sú jeho výhrady ku komplexnosti dôkazného procesu, ktorý viedol k právnomu záveru krajského súdu o nesplnení všetkých zákonných podmienok tvoriacich predpoklad pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, resp. výhrady, že sa krajský súd náležitým spôsobom nevysporiadal s jeho argumentmi uvedenými vo vyjadrení k sťažnosti prokuratúry proti uzneseniu okresného súdu.

12. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Ústavný súd tiež pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05).

13. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

14. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

15. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi v bode 1 označeného článku ústavy, a to v rozsahu naznačenom v bodoch 13 a 14. Inými slovami, posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

16. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí ozrejmil dotknutý inštitút podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (§ 66 a nasl. Trestného zákona), ktoré je možné len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Podmienkou formálneho charakteru je vykonanie zákonom stanovenej časti súdom uloženého trestu odňatia slobody. Podmienkami materiálneho charakteru sú preukázanie polepšenia odsúdeného a to, že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Krajský súd uviedol, že záver okresného súdu o splnení formálnej podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody bol vecne správny. Okresný súd však vecne nesprávne vyhodnotil posúdenie materiálnych podmienok. Krajský súd tiež dodal, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok.

17. V prípade preukázania polepšenia správaním vo výkone trestu odňatia slobody a plnením svojich povinností krajský súd uviedol, že je potrebné rozlíšiť, kedy sú tieto len prejavom adaptácie odsúdeného na prostredie ústavu na výkon trestu odňatia a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného odôvodňujúce nádej, že i v budúcnosti povedie riadny život. Plnenie si základných povinností vo výkone trestu odňatia slobody je nevyhnutnou podmienkou samotnej adaptácie i celého priebehu výkonu trestu odňatia slobody. U sťažovateľa nemožno jednoznačne hovoriť o splnení prvej materiálnej podmienky. Aj napriek získaným disciplinárnym odmenám boli u sťažovateľa evidované viaceré nedostatky, ktoré nesmú byť prehliadnuté. Z hodnotenia rovnako vyplýva, že počas výkonu trestu odňatia boli sťažovateľovi uložené disciplinárne tresty. Tieto však už boli zahladené, a preto neboli v hodnotení konkretizované. Podľa názoru krajského súdu správanie sťažovateľa vo výkone trestu odňatia slobody je preto skôr výrazom prispôsobenia sa režimu výkonu trestu odňatia slobody, a nie prejavom jeho vyššej aktivity plnenia si svojich povinností a polepšenia sa. Krajský súd doplnil, že aby mohlo byť bez pochybností konštatované splnenie tejto podmienky, je potrebné na sťažovateľa stále vplývať výchovnými prostriedkami výkonu trestu odňatia slobody, aby bolo možné hovoriť o jednoznačnom splnení tejto podmienky.

18. V prípade druhej materiálnej podmienky sa komplexnejšie posudzujú všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostredie, v ktorom žil, celý doterajší život, povaha a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu odňatia slobody. Na základe ich vyhodnotenia je možné následne prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na trestnú minulosť sťažovateľa, ktorá vyvoláva zreteľnú obavu z recidívy v prípade jeho podmieneného prepustenia. Sťažovateľ bol v minulosti súdne trestaný (4 záznamy), pričom mu opakovane bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Sťažovateľ mal možnosť preukázať polepšenie aj prostredníctvom inštitútu podmieneného odsúdenia, ale túto možnosť odsúdený nevyužil a po uplynutí skúšobnej doby sa opätovne dopustil trestnej činnosti, za ktorú bol aj odsúdený. Krajský súd zároveň poukázal aj na resocializačnú prognózu sťažovateľa, ktorá sa javí ako menej nepriaznivá, keďže pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody opakovane páchal trestnú činnosť. Krajský súd tiež upozornil aj na charakter spáchanej trestnej činnosti a na jej závažnosť. Sťažovateľ sa opakovane dopúšťal úmyselných trestných činov najmä násilnej povahy (zločin kupliarstva, zločin obmedzovania osobnej slobody, zločin vydierania, zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami), čo vyvoláva zreteľnú obavu z pobytu sťažovateľa na slobode. Podmienečným prepustením sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden z účelov trestu, ktorým je účinná ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Celkové pozitívne pôsobenie na sťažovateľa je v súčasnosti možné len počas výkonu trestu odňatia slobody. Páchanie trestnej činnosti nie je teda u sťažovateľa len jednorazovým vybočením zo spôsobu jeho života, ale ide o osobu opakovane páchajúcu závažnú trestnú činnosť. Existujú preto vážne a dôvodné pochybnosti, či možno od sťažovateľa očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Posúdenie rizika prípadnej recidívy je v zásade len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti. Súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, za ktoré je nutné považovať aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti. Nie je preto rozumné sa domnievať, že podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody splní sledovaný účel. Tieto skutočnosti neumožňujú prijať záver o splnení druhej materiálnej podmienky a v tomto prípade prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti.

19. K vyjadreniu sťažovateľa týkajúcemu sa hodnotenia z ústavu na výkon trestu odňatia slobody krajský súd poznamenal, že ústav na výkon trestu odňatia slobody neskúma splnenie materiálnych podmienok na podmienené prepustenie, ale len poskytuje hodnotenie k návrhu na podmienené prepustenie s opisom správania odsúdeného počas výkonu trestu. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody súd síce primárne vychádza z hodnotenia riaditeľa ústavu, ktoré je podkladom pre vydanie rozhodnutia o podmienenom prepustení odsúdeného, ale je na zvážení súdu, či si uvedené odporúčanie osvojí a pri zohľadnení a zhodnotení všetkých skutočností žiadosti odsúdeného vyhovie. Súd teda nie je bezpodmienečne viazaný odporúčaním vysloveným v hodnotení.

20. Podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu

odňatia slobody. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

21. Z právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je kumulatívne splnenie troch podmienok, a to vykonanie zákonom predpísanej dĺžky z uloženého a vykonávaného trestu odňatia slobody (formálna podmienka), ktorú sťažovateľ podľa záverov napadnutého uznesenia krajského súdu splnil. A zároveň preukázanie polepšenia plnením povinností a správaním vo výkone trestu a napokon prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti (materiálne podmienky). Krajský súd konštatoval, že nie je možné jednoznačne vysloviť, že sťažovateľ splnil prvú materiálnu podmienku (bod 18). Zároveň krajský súd vyhodnotil u sťažovateľa nesplnenie druhej materiálnej podmienky (bod 19), pričom reflektoval na trestnú minulosť sťažovateľa, na charakter a závažnosť ním páchanej trestnej činnosti a na menej priaznivú resocializačnú prognózu sťažovateľa.

22. Ústavný súd tiež konštatuje, že neexistuje ústavou zaručené právo na to, aby bolo vyhovené žiadosti odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je totiž vecou úvahy všeobecného súdu. Je teda na všeobecnom súde, aby skúmal a posúdil, či sú zákonné podmienky pre vyhovenie návrhu splnené, a svoje úvahy v danom smere riadne odôvodnil.

23. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré zamietol žiadosť sťažovateľa o podmiennečné prepustenie. Podľa názoru ústavného súdu preto právny záver krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd náležite vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa v jeho vyjadrení k sťažnosti prokuratúry proti uzneseniu okresného súdu. Argumentáciu, o ktorú oprel krajský súd svoj právny záver o nesplnení podmienok predpokladaných relevantnou právnou úpravou, ústavný súd hodnotí ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a so zmyslom aplikovaných právnych noriem. Napadnuté uznesenie krajského súdu tiež nesignalizuje porušenie zákazu diskriminácie.

24. Ústavný súd sa preto nestotožňuje so stanoviskom sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd na sťažovateľom prezentovanú argumentáciu, ktorú uplatnil vo svojom vyjadrení k sťažnosti prokuratúry proti uzneseniu okresného súdu, nereagoval. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jednoznačne uviedol dôvody, pre ktoré možno mať odôvodnené pochybnosti, či by po prípadnom podmiennečnom prepustení sťažovateľ viedol riadny život. K argumentácii sťažovateľa, že súd ani prokuratúra vôbec nepoznajú osobu odsúdeného, a preto by nemali ignorovať hodnotenie ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sú obsiahnuté vyjadrenia rôznych osôb prichádzajúcich do kontaktu so sťažovateľom (príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže, pedagóg, psychológ, sociálni pracovníci atď.), krajský súd tiež zaujal stanovisko (bod 19). Ústavný súd tak uzatvára, že krajský súd tie otázky, ktorých zodpovedanie bolo pre posúdenie žiadosti sťažovateľa nevyhnutné, všetky a celkom náležite zodpovedal. Je zrejmé, že vo veci sťažovateľa sa krajský súd nestotožnil s jeho argumentmi (týkajúcimi sa najmä prísľubu sťažovateľa, že by po

podmienečnom prepustení viedol riadny život), a preto odôvodnenie ústavnej sťažnosti je iba polemikou s právnymi závermi krajského súdu.

25. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa tiež poznamenáva, že nie je možné základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup orgánu verejnej moci bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

27. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

28. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Podľa názoru ústavného súdu je totiž z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017). Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2021

Libor DUEA
predseda senátu